проблем клієнта; консалтинг вирішує питання управлінської, економічної, фінансової, інвестиційної діяльності організацій, стратегічного планування, оптимізації загального функціонування компанії, ведення бізнесу, дослідження і прогнозування ринків збуту, руху цін тощо.

Безперечними перевагами послуг надійних компаній фінансово-інвестиційного консалтингу є професіоналізм та компетенція для надання клієнтам найширшого спектру послуг для оптимізації та раціоналізації їхньої господарської діяльності. Виконання певних допоміжних, проте необхідних для ведення бізнесу, операцій консультантами консалтингового агентства, надає можливість замовникам зосередитися на основних напрямках, не відволікаючись на супутні операції. Наслідком такої раціоналізації діяльності, зазвичай, стає оптимізація бізнес-процесів і нарощення прибутків.

Література:

1. Агенство управлінського консалтингу. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://consult-dnd.com.ua/finansovyy-konsalting

2. Верба В.А. Детермінанти формування та тенденції розвитку консалтингового ринку в Україні. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу:http://ir.kneu.edu.ua:8080/bitstream/2010/757/3/Verba.pdf

3. Маргарита Л. Гончарова. Управлінське консультування в Україні: основні проблеми, тенденції та напрями розвитку. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://dspace.uabs.edu.ua/jspui/bitstream /123456789/13309/2/136-141.pdf

4. Ковальська К.В. Особливості і тенденції розвитку ринку консалтингових послуг в Україні. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.economy.nayka.com.ua/?op=1&z=3156/

ВЗАЄМОДІЯ БАНКІВСЬКОЇ СИСТЕМИ УКРАЇНИ З МІЖНАРОДНИМ ВАЛЮТНИМ ФОНДОМ

Щеглюк М. С., асистент
Київський національний економічний університет імені Вадима Гетьмана
м. Київ, Україна

Протягом 2008-2013 рр. Україна, у рамках співробітництва з МВФ, отримала 14 430 млн. дол. (9 250 млн. СПЗ). Завдяки позикам МВФ, відбулось формування валютних резервів Національного банку України, що дозволило підтримувати стабільність національної валюти, успішно провести грошову реформу, ввести з часом повну конвертованість гривні за поточними операціями.

Однією з основних подій двосторонньої співпраці з МВФ у 2014 році стало затвердження 29 квітня 2014 року Виконавчою радою МВФ 2-річної програми «Stand By» для України [1]. Програма передбачала здійснення структурних трансформацій української економіки в таких сферах, як

монетарна, валютно-курсова та фіскальна політика держави, фінансовий сектор, енергетичний сектор, а також зміцнення державного урядування, посилення прозорості та поліпшення бізнес-клімату. У рамках Програми в 2014 році Україна отримала два транші: 3,2 млрд. дол. (2,058 млрд. СПЗ) у травні та 1,4 млрд. дол. (915 млн. СПЗ) у вересні 2014 року. Зазначені кошти підлягали розподілу між Національним банком України та Міністерством фінансів України [2].

11 березня 2015 року Рада директорів МВФ схвалила питання про збільшення фінансування України. Нова 4-річна програма з розширеним кредитуванням (Extended Fund Facility, EFF) була прийнята на період 2014-2016 роки, і змінила існуючу «Stand By». За програмою EFF термін кредитування зростає з двох років до чотирьох, строк повернення кредитних коштів збільшено до 10 років. Загалом Україна зможе розраховувати на залучення 40 млрд. дол. з різних джерел. Частка МВФ у цій допомозі становитиме 17,516 млрд. дол. Програма розширеного фінансування EFF передбачала виділення МВФ Україні в 2015 році після першого траншу в 5 млрд. дол. ще трьох траншів по 1,63 млрд. дол. (1,182 млрд. СПЗ). У наступні три роки планується виділяти по чотири транші щорічно розміром близько 620-630 млн. дол. (437,975 млн. СПЗ) [4]. Прогнозовані виплати (відсотки) до МВФ: у 2016 році – 1,78 млн. СПЗ, у 2017 році – 1,57 млн. СПЗ, у 2018 році – 1,57 млн. СПЗ [3].

У документах про співпрацю МВФ з Україною (Лист про наміри до Міжнародного валютного фонду, Меморандум про економічну та фінансову політику, Технічний меморандум про взаєморозуміння з МВФ) серед основних положень виділимо такі:

– відновлення стабільності та довіри у фінансовому секторі шляхом стабілізації банківської системи через виважене надання Національним банком ліквідності під забезпечення заставою, а також посилення моніторингу за станом ліквідності банків;

– зміцнення регуляторної та наглядової бази, оновлення і реалізації стратегії регулювання банків за рахунок скорочення обсягів кредитування пов'язаних осіб;

– рекапіталізація та регулювання банків;

– посилення системи корпоративного управління і фінансових показників у ФГВФО та державних банках;

– запровадження ефективної грошово-кредитної політики з метою стабілізації гривні, зниження інфляції, наповнення золотовалютних резервів;

– зміцнення державних фінансів та скорочення державних витрат з метою регулювання державного боргу [2].

Таким чином, найбільш значимими аспектами цього процесу є: збільшення прямих іноземних інвестицій; зростання обсягів фінансування проектів; розширення відносин між національними й іноземними банками; розширення можливостей доступу до міжнародних валютних ринків та ринків капіталів; підвищення ефективності діяльності банківських установ як головних учасників грошово-кредитної системи.

Дискусійним залишається питання про форми та масштаби присутності іноземного капіталу в банківській системі України.

Література:

1. Ukraine and the IMF. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.imf.org/external/country/UKR/index.htm
2. Ukraine: Letter of Intent, Memorandum of Economic and Financial Policies, and Technical Memorandum of Understanding [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.bank.gov.ua/doccatalog/document?id=8637780
3. Співробітництво України з міжнародними фінансовими інституціями. Урядовий портал [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://mfa.gov.ua/ua/about-ukraine/economic-cooperation/ifo-projects
4. Місія МВФ схвалила перший перегляд програми EFF для України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.epravda.com.ua/news/ 2015/07/2/549020/.

АЛЬТЕРНАТИВНИЙ ПІДХІД ДО ІНТЕГРАЛЬНОЇ ОЦІНКИ ФІНАНСОВОГО СТАНУ ПІДПРИЄМСТВА

Юрій Е. О., к.е.н., доцент
Буковинський державний фінансово-економічний університет
м. Чернівці, Україна

У сучасній практиці управління корпоративними фінансами важливе місце займає проблема якісного і кількісного обґрунтування управлінських фінансових рішень, прийняття яких неможливе без використання об’єктивної оцінки. Водночас такі рішення потребують комплексного підходу до дослідження об’єкта.

Можливість в узагальненому вигляді представити діяльність підприємства на ринку та визначити рейтинг ефективності його діяльності дає інтегральна оцінка фінансового стану, що дозволяє суб’єктам ринкових відносин визначитись із найефективнішими способами інвестування капіталу і таким чином сприяти росту віддачі використовуваних суспільних ресурсів в умовах їх обмеженості.

При дослідженні об’єкта управління як цілісної системи взаємопов’язаних фінансових відносин постає питання про узагальнення результатів дослідження окремих фінансових аспектів операційної, інвестиційної та фінансової діяльності підприємства з метою формування єдиного (інтегрального) показника як індикатора ефективності фінансового менеджменту.

У своїх працях значну увагу комплексному дослідженню фінансового стану підприємств приділили: М.Д. Білик, Г.С. Белай, Т.М. Бойчак, Б.Є. Грабовський, П.А. Знахуренко, К.В. Ізмайлова, О.Є. Кузьмін, Д.В. Кабаченко, М.І. Лагун, Л.А. Лахтіонова, В.М. Литвин, В.С. Михайлов, В.П. Мартиненко, А.О. Музиченко, І.М. Сафронська,